

**ALATI ZA KRITIČKO MIŠLJENJE
INSPIRISANI DRAMSKIM METODOM****GOVOR SEVERN KALIS-SUZUKI**

PACT

GOVOR AKTIVISTKINJE SEVERN KALIS-SUZUKI

Zdravo, ja sam Severn Suzuki i govorim u ime ECO-a, odnosno ekološke dečije organizacije. Mi smo grupa dece od 12 i 13 godina, koja pokušava da učini nešto drugačije: Vanesa Suti, Morgan Gajsler, Mišel Kuig i ja.

Sakupili smo novac kako bismo došli ovde da vama odraslama kažemo da morate da promenite nešto u svojim postupcima. Danas sam ovde i nemam skrivene planove. Borim se za svoju budućnost. Gubitak moje budućnosti nije gubitak na predsedničkim izborima ili gubitak na berzi.

Ovde sam da govorim u ime onih generacija koje dolaze. Ovde sam da govorim u ime gladne dece širom sveta koja umiru, jer nemaju gde da odu. Bojim se da izađem napolje na sunce zbog brojnih rupa u ozonskom omotaču. Bojim se da udahnem vazduh jer ne znam koje su hemikalije u njemu.

Nekada sam išla na ribolov u Vankuver sa svojim tatom, sve dok pre nekoliko godina nismo pronašli ribu koja je bila bolesna. I sada čujemo da brojne biljke i životinje umiru svakog dana i da zauvek nestaju.

Sanjala sam da vidim krda divljih životinja, džungle i kišne šume sa pticama i leptirima, ali sada se pitam da li će moja deca imati priliku da vide sve to. Sve ovo se dešava pred našim očima, a mi se ponašamo kao da imamo sve vreme ovog sveta i sva rešenja. Ja sam samo dete i nemam rešenje.

**ALATI ZA KRITIČKO MIŠLJENJE
INSPIRISANI DRAMSKIM METODOM
GOVOR SEVERN KALIS-SUZUKI**

GOVOR AKTIVISTKINJE SEVERN KALIS-SUZUKI

Ali želim da shvatite da rešenje nemate ni vi. Ne znate kako da vratite losose, kako da vratite izumrle životinjske vrste. Ne možete da vratite šume koje su nestale i gde je sada pustinja. Ako ne znate kako da popravite stvari, molim vas da prestanete više da pravite štetu.

Ovde možete biti delegati svojih vlada, poslovni ljudi, organizatori, reporteri ili političari – ali ste majke i očevi, braća i sestre, tetke i ujaci – i svi ste nečija deca.

Ja sam samo dete, ali znam da smo svi deo jedne porodice koja broji pet milijardi članova, u stvari, 30 miliona vrsta, i svi delimo isti vazduh, vodu i tlo – granice i vlade to nikada neće promeniti.

Ja sam samo dete, ali znam da smo svi zajedno u ovome i da treba da delujemo kao tim, koji deluje za zajednički jedan jedini cilj.

U svom besu nisam slepa, a u svom strahu ne plašim se da svetu kažem šta osećam.

U mojoj zemlji pravimo toliko otpada, kupujemo i bacamo, kupujemo i bacamo, kupujemo i bacamo, a ipak severne zemlje neće da dele sa onima koji nemaju. Čak i kada imamo više nego dovoljno, plašimo se da podelimo, plašimo se da izgubimo deo svog bogatstva.

U Kanadi živimo privilegovanim životom, sa puno hrane, vode i skloništa – imamo satove, bicikle, kompjutere i televizore. Lista bi se mogla nastaviti dva dana.

Pre dva dana ovde u Brazilu bili smo šokirani kada smo proveli neko vreme sa decom koja žive na ulici.

A ovo nam je jedno dete reklo: „Voleo bih da sam bogat i da jesam, dao bih svoj deci ulice hranu, odeću, lekove, sklonište, ljubav i pažnju.”

**ALATI ZA KRITIČKO MIŠLJENJE
INSPIRISANI DRAMSKIM METODOM
GOVOR SEVERN KALIS-SUZUKI**

GOVOR AKTIVISTKINJE SEVERN KALIS-SUZUKI

Ako je dete na ulici, koje nema ništa, voljno da deli, zašto smo mi koji imamo sve i dalje tako pohlepni?

Ne mogu da prestanem da mislim da su to deca mojih godina, da je ogromna razlika gde ste rođeni, da bih ja mogla da budem jedno od one dece koja žive u favelama u Rijuu, mogla bih biti dete koje gladuje u Somaliji, žrtva rata na Bliskom istoku ili prosjak u Indiji.

Ja sam samo dete, a ipak znam da je sav novac potrošen na rat izgubljen i propuštena je prilika za pronalaženje ekoloških odgovora, okončanje siromaštva i mogućnost da od naše planete stvorimo divno mesto za život! U školi, pa i u vrtiću, učite nas kako da se ponašamo. Učite nas:

Da se ne svađamo sa drugima, da rešimo nesuglasice, da poštujemo druge, da počistimo naš nered, da ne povredimo druga stvorenja, da delimo i ne budemo pohlepni.

Zašto onda radite stvari koje nam kažete da ne radimo?

Ne zaboravite zašto dolazite na ove konferencije, za koga ovo radite – mi smo vaša sopstvena deca.

Vi odlučujete u kakvom ćemo svetu odrastati.

Roditelji bi trebalo da budu u mogućnosti da uteše svoju decu govoreći „Sve će biti u redu“, „Nije smak sveta“ i „Mi radimo najbolje što možemo“.

Ali mislim da nam to više ne možete reći.

Da li smo uopšte na vašoj listi prioriteta?

Moj tata uvek kaže: "Ti si ono što radiš, a ne ono što govoriš".

Pa, ono što radite me rasplače noću. Vi odrasli kažete da nas volite. E pa, učinite da vaša dela budu u skladu sa vašim rečima.

Hvala vam.

